

«Δόξα τῷ Θεῷ ...»

Τό εὐγενέστερο καί πιό θεάρεστο εἶδος προσευχῆς εἶναι ἡ δοξολογία. Ὅχι διότι μ' αὐτή κάτι προσφέρουμε στόν οὕτως ἤ ἄλλως ὑπερτέλειο καί ἀνευδεῆ Θεό. Ὁ Μέγας Βασίλειος διευκρινίζει: «Δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός νά τόν δοξάσεις, ἀλλά θέλει νά εἶσαι ἐσύ ἄξιος νά δοξασθεῖς. Διότι “ὁ σπεῖρει ἄνθρωπος, τοῦτο καί θερίσει” (Γα 6,7). Σπείρε δοξολογία, γιά νά θερίσεις στεφάνια καί τιμές καί ἐπαίνους στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἐπιπλέον, ἀποδίδοντας δόξα στό ἅγιο ὄνομα τοῦ Θεοῦ γινόμεσθε ἐμεῖς, οἱ μικροί καί φθαρτοί ἄνθρωποι, κοινωνοί τῆς ἀφθαρτῆς δόξας του, μετέχουμε στό μεγαλεῖο του. Διότι ὁ πιστός πού δοξολογεῖ τόν Κύριο αἵρεται πάνω ἀπό τά ὀρατά, στήν σφαῖρα τῆς ἀόρατης παρουσίας του, στόν χῶρο τῆς ὑπερκόσμιας δόξας του. Αὐτή τήν ἀγιογραφική καί πατερική διδασκαλία πρακτικά ἐφαρμοσμένη προβάλλει ἡ ζωῆ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποίου

ή μνήμη σημαδεύει τόν μήνα αυτό.

Πολλά μεγάλα και θαυμαστά καταγράφει ή ιστορία του φλογεροῦ μαχητῆ του Χριστοῦ: Τό κολοσσιαῖο συγγραφικό του ἔργο -ἐρμηνευτικό και κηρυκτικό-, τήν εὐαγγελική του φιλανθρωπία, τήν σπάνια ὀργάνωση τῆς ἱεραποστολῆς ἐπί τῶν ἡμερῶν του. Ἐμεῖς θά λάβουμε τό μήνυμά μας ἀπό μία μόνο φράση, μέ τήν ὁποία ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀρχιζε και ἐπισφραγιζε τήν κάθε πράξη, τό κάθε περιστατικό τῆς ζωῆς του: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!». «Δέν θά παύσω αὐτό νά τό λέω πάντοτε σέ ὅλα ὅσα μοῦ συμβαίνουν», ἔγραφε στήν ἀφοσιωμένη του διακόνισα Ὀλυμπιάδα. Καί στήν ἐπιστολή του πρός τόν Παιάνιο ἐξηγεῖ: «Ἡ φράση αὐτή εἶναι καιριο πλήγμα κατά του διαβόλου και γλυκεία ἡδονή. Αὐτή στεφάνωσε τόν Ἰώβ και ἔτρεψε σέ φυγή τόν διάβολο. Αὐτή διαλύει κάθε θόρυβο».

Γνήσιος μαθητής και μιμητής του Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ χρυσολόγος ἅγιος πατέρας διασώζει στήν ζωή του μία μικρογραφία τῆς ζωῆς Ἐκείνου. Ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὑπῆρξε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λκ 2,34), ἔτσι και ὁ Ἰωάννης. Ἀγαπήθηκε σφοδρά, ἀλλά και μισήθηκε παράφορα. Σάν τόν ἀπόστολο Παῦλο, του ὁποίου ὑπῆρξε θαυμαστής, σ' ὅλη του τήν ζωή περιέφερε τόν θάνατο και τήν ἀνάσταση

(πρβλ Β΄ Κο 4,10), τόν σταυρό και τήν δόξα. Μία σειρά αντιθέσεων χαρακτηρίζει τόν βίο του: δύναμη και ασθένεια, αναγνώριση και παραγκωνισμός, δόξα και καταφρόνια, καταξίωση και διωγμός. Και ή δύναμη πού συνέθετε τίς μεγάλες αύτες αντιθέσεις; Ἡ δοξολογική προσευχή του!

Πολύ πρίν τόν ανεβάσει στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο ή θεία πρόνοια και ή ἀγάπη τοῦ λαοῦ, εἶχε διαλέξει γιά τόν ἑαυτό του τόν θρόνο τοῦ σταυροῦ, γνωρίζοντας πώς αὐτός εἶναι ή δόξα τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτό μποροῦσε σέ ὄλα τά περιστατικά και τίς δοκιμασίες νά ἐπαναλαμβάνει μ' ἐμπιστοσύνη: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!». Μ' αὐτόν τόν γλυκύτατο ἐπίλογο ἔκλεισε τήν πολυβασανισμένη και πολυώδυνη ἐπίγεια ζωή του, μέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 407· ἐκ τῶν ὑστέρων ή Ἐκκλησία μετέφερε τήν μνήμη τῆς κοίμησής του στήν 13η Νοεμβρίου.

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!». Ἕνα μήνυμα μέ διαχρονικότητα, μέ δύναμη και χάρη. Ὅταν δοξάζεις τόν Θεό, ὄλα γίνονται ἔνδοξα και ιερά. Ζῆς τήν χαρά, ὄχι μόνο στά εὐχάριστα ἀλλά και στίς θλίψεις. Νιώθεις ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο τήν υἰγεία ἀλλά και τήν ἀρρώστια. Βλέπεις τήν ἀγάπη του στήν ἐπιτυχία, ἀλλά και στήν ἀποτυχία δέν δυσκο-

λεύεσαι νά διακρίνεις τό θεϊό σχέδιό του. Δοξάζοντας τόν Θεό γιά ὅλα, ἔχεις τήν δύναμη καί σ' αὐτόν τόν θάνατο νά ἀνιχνεύεις τήν γλυκύτητα τῆς ζωῆς καί ν' ἀντλεῖς ἔτσι τήν μεγαλύτερη χαρά, αὐτή πού ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ σέ ὅλο τόν κόσμο.

Δόξα τῷ Θεῷ! Μιά προσευχή ἡ ὁποία ἐκφράζει εἰλικρινῆ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, ἀνεπιφύλακτη παράδοση στά πατρικά του χέρια κι ἀποπνέει ἄρωμα ἀγιότητος. Ἄς μάθουμε νά τήν λέμε συχνότερα!